

Véget ért a Liszt-verseny. A muzsika kéthetes ünnepének vége. A három versenyző zongora billentyűi elpihennek. De a lelkekben még tovább rezegnek a H-moll szonáta, az Esz-dúr zongoraverseny dallamai, s úgy véljük, hogy a közönség, a művész és a muzsika hivatásos patrónusai még sokáig rezonálni fognak erre a hatalmas, nemzetközi eseményre. Az elemzés és értékelés nagy munkáját bízunk zenei életünk vezetőire. Ehelyett hadd közöljünk most csupán néhány pillanatfelvételt a két hét gazdag anyagából.

Az ember, aki Liszt nevét viseli

A verseny második hetében érkezett dr. Eduard Ritter von Liszt, a mester unokatestvére. Kortárs, szemtanú és szeretett rokon. Ő még négykezes is játszott Liszt Ferencsel valaha, ifjú ember korában. Bécsből jött, a Schottenhofból, a régi otthonból, mely annyiszor volt Liszt Ferenc otthona is. A lakás ma is válto-

Dr. Eduard Ritter von Liszt, a kortárs, szemtanú és rokon (középen) a Liszt-iroda munkatársaival beszélget

zatlan, csupán a zongora, melyen a mester játszott, írókészlete, kottái vándoroltak át hozzánk. Eduard Liszt, a gazdag hagyatékot átadta házáknak.

S most, a versenyre eljött személyesen is. Ott tilt minden hangversenyen, finomrajzú ősz feje rá-rábólintott a muzsika dallamaira, olykor elmerengve száméhez. Ujsgickek gyűjtésénél Amikor a művész fiatalabb, mint az autogramvadászok. A 17 éves Liu Shi-kun, a harmadik díjat nyerte Lazarij Bermannal együtt

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *R. M.*

Cím: *A LISZT-VERSENY UTÁN*

Forrás: *Nők L.*

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Tárgy

Hely

Idő

Személy

Helyszám

78(064.5)

Liszt Ferenc

"1956"

956-IX-27.

emelte kezét, s egy-egy szép produkciónál lelkesen tapsolt, zsebkendőjét lobogtatta. A szünetekben sietősen tipegett le a meredek lépcsőkön, hogy elsőnek gratulálhasson az ifjú muzsikusoknak. A hangversenyek előtt se pihent. Járta a várost, hová Liszt Európa legmesszebb tájairól is haza-haza sietett; ismerkedett, beszélgetett, mesélt mindenről, csak saját korát tartotta játékos öregurasan titokban. Igaza van. Fiatalos lelkesedése legyőzte az éveket.

Akik nem jutottak el a döntőig

Természetesen sokan voltak. Sokan, kicsit talán szomorúan, de nem elkeseredve. Esténként a szálloda éttermében a győztesek egészségére koccintottak, s maguk vigasztalására »rendkívüli« koncerteket rendeztek az étterem zongorájánál. Leg-

Lev Nikolajevics Vlaszenko, a Liszt-verseny győztese autogramot ad

a'abb az egyébként tánczenéhez szokott öreg hangszernek is jutott valami öröm, kis ízelítő a nemesebb muzsikából. Egyébként voltak közöttük hazájukban befutott művészek sok külföldi turné tapasztalataival, s olyanok is, mint az izraeli Yehuda Wolf, aki két hónapig napi tizenkét órát éjszakai műszakban dolgozott egy szállodában, hogy eljöhessen a versenyre. Itt bántában is öröm, hogy koncertekre, Operába tudott járni, s lényegesen olcsóbban vehetett kottákat, mint hazájában. S végül:

ag zreszek

A szovjet Lev Nikolajevics Vlaszenko let megérdemelten az első. Őszinte, átléti játékával a verseny minden fordulójában megfelelt a közönség várakozásának. Sok képet őrzök róla, de mindegyiken egyformán vidám, nevetős, s göndör haja kissé borzas. Huszonhét éves és ropant fiatal. Amikor meglátta a napfényben fürdő Dunát, úgy örült, mint egy gyerek.

— A mama sírt a telefonba — újságotla az eredményhirdetés másnapján.

— És Irina?

Tenyerére hajtotta fejét, úgy mutatta, hogy Irina aludt. Ez természetesen megbocsátható, hisz Irina összesen négy esztendő. Az ifjú díjnyertes kislánya.

A második a magyar Bächer Mihály lett. Önmagáról soha egy szót se mondott. Annál többet a versenyről. Szerinte a pontozási módszer irreális, mert a matematikai törvények nem mindig egyeznek a zenei szempontokkal. Tapasztalata, hogy a versenyzés feltétlenül hasznos és előnyös a

fiatal művészekre, mert fokozott koncentrációra nevel. Csupán az a fontos, hogy az ifjú muzsikus ne higgye, ettől függ élete, jövője.

A vetélytársakról meleg szavakkal, nagy elismeréssel szólt. Különösen az egyik kínai pianista, Liu Shi-kun játéka lepte meg. Szavait idézem: »Csodák jöhetnek létre, ha a nagy kínai nép európai zenét kezd játszani.«

A kínai Liu Shi-kun karcsú, mint egy finom dallam a felső oktávon. Mindössze tizenhét esztendő. Hogyan kezdett el játszani? Édesapjánál gyakran összegyűltek

a szomszédok, jóbarátok és muzsikáltak, énekeltek. Csepp gyerek volt még, alig öt esztendő, amikor ő is részt kért ezekből a házi hangversenyekből. Ma még a Tien-csin-i zenei középiskola hallgatója. A versenyre voltaképpen tanulni jött. S íme: Lazarij Bermannal megosztva a harmadik díjat nyerte.

A magyar Bächer-Mihály lett a második

Bermann a verseny egyik legnépszerűbb résztvevője volt. Kedves, mackós külseje annyi temperamentumot rejt, játéka annyira muzikális, hogy már az első napokban mindenki szívét megnyerte. As-

Lazarij Bermann nemcsak a billentyűkhöz, a tánchoz is ért.

piráns, disszertációját Liszt Ferenc egyik művéről készíti. Mi a véleménye Liszt Ferencről? Németül válaszol: »Ein Weltmann mit ungarischem Herz.« Még egy kérdés: Örül a tapsnak? Széttárja karját, arca felragyog, s leplezetlen lelkesedéssel mondja: »Sehr! Sehr!« Nagyon.

R. M.